

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Sud-ete reality s.r.o.**, IČO 09649395, se sídlem Antala Staška 1859/34, Praha 4, zast. JUDr. Vítem Kučerou, advokátem, se sídlem Obrovského 2407, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. KUKHK-39331/UP/2022(OS), o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 4. 2023, č. j. 30 A 7/2023-93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se odvolala proti územnímu rozhodnutí vydanému Městským úřadem ve Vrchlabí (dále jen „městský úřad“). Žalovaný její odvolání v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť shledal, že je nepřípustné. Stejně jako městský úřad totiž dospěl k závěru, že žalobkyně není účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Předmětem územního řízení bylo umístění stavebního záměru „Špindlerův Mlýn – Propojení areálů“, který spočívá ve vybudování 2 lanových drah,

nových sjezdových tratí nového systému zasněžování, včetně jímacího objektu, a v rozšíření či úpravě stávajících sjezdových tratí.

[2] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení tohoto rozhodnutí. Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně v minulosti soudní cestou brojila proti usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu, ve kterém již jednou žalovaný v rámci stejného územního řízení dospěl k závěru, že žalobkyně není účastníkem územního řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žalobní argumentaci uplatněnou v obou žalobách do značné míry opakovala, zopakoval i krajský soud svoji argumentaci ze svého rozsudku ze dne 25. 1. 2023, č. j. 30 A 62/2022-63, kterým tehdejší žalobu zamítl. Nadto se vypořádal s tím, zda postavení účastníka územního řízení žalobkyni zakládají pozemky, které v mezidobí nově nabyly. Stejně jako správní orgány se zaměřil především na pozemek p. č. 636/2 v k. ú. Labská. Ten totiž přímo sousedí s pozemkem, na němž je část záměru (objekt SO 29) umístěna. Podle krajského soudu skutečnost, že oba pozemky mají společnou hranici, ještě neznámá, že je žalobkyně automaticky přímo dotčena na svých právech, a nemůže tak sama o sobě odůvodnit účastenství žalobkyně v územním řízení. Žalobkyně ovšem poukazuje výlučně na své vlastnické právo k tomuto pozemku, žádné další okolnosti neuvádí. Naopak správní orgány popsaly, proč k dotčení vlastnického práva žalobkyně nedojde. Na sousedním pozemku má být umístěn objekt SO 29 – propojovací cesta Labská. Cesta se zde už nachází, bude jen v určitých místech rozšířena a nově také technicky zasněžována. Nejbližší šachty zasněžovacího systému ovšem budou vzdálené 85 až 90 metrů od pozemku žalobkyně. Navíc budou odděleny vzrostlým lesním porostem, což vylučuje, aby se rozstříkovaný sníh dostal až na pozemek žalobkyně. S tímto posouzením se krajský soud ztotožnil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka se vymezuje proti závěru krajského soudu, že správní orgány nemohly vědět v době rozhodování o jejím účastenství podle § 28 správního řádu o tom, že se nově stala vlastníkem pozemku sousedícího s umístěným záměrem. Žalovaný o odvolání stěžovatelky rozhodl téměř měsíc poté, co se stala jeho vlastníkem.

[5] Stěžovatelka namítá, že v rámci realizace záměru dojde k rozsáhlému odlesňování pozemků, které se nachází nad pozemky v jejím vlastnictví. To, že odlesňování nebude probíhat přímo na jejích pozemcích, ale přibližně 260 metrů od nich, je podle ní samo o sobě irelevantní. Odlesnění má totiž na krajinu nepochybně vliv přesahující rozsah pár set metrů (např. zesílení proudění větru a srážek, větrná eroze).

[6] Dále stěžovatelka rozporuje, že zvýšený počet lyžařů nepředstavuje přímé dotčení jejích práv. Pokud se zvýší počet lyžařů na pozemcích stěžovatelky, nepochybně to výkon jejích vlastnických práv ovlivní.

pokračování

[7] Za nepřezkoumatelný považuje závěr krajského soudu, že nemůže nést odpovědnost za případné škody, ke kterým na jejích pozemcích dojde v důsledku přílišné koncentrace lyžařů. Krajský soud totiž svoji úvahu žádným způsobem nevysvětlil. Tento závěr je navíc nesprávný. Odpovědnost stěžovatelky za škody způsobené pohybem lyžařů na jejích pozemcích totiž nelze vyloučit.

[8] Stěžovatelce dále není zřejmé, z čeho krajský soud dovozuje, že její žalobní argumentace od bodu 14 žaloby nesměřuje k prokázání dotčení jejích práv. Krajský soud totiž vyšel z mylného předpokladu, že ohrožením fauny a flory nemohou být přímo dotčena práva stěžovatelky. Proti těmto zásahům se jistě nemohou bránit pouze spolky podle zákona o ochraně přírody a krajiny, jak krajský soud dovozuje.

[9] Stěžovatelka dále rozporuje způsob, jakým se krajský soud vyjádřil k pozemku p. č. 636/2 v k. ú. Labská, který přímo sousedí s pozemkem, na němž je záměr umístěn. Krajský soud se totiž odkazuje pouze na rozhodnutí správních orgánů, absentuje ovšem jakákoliv jeho úvaha. To nelze podle stěžovatelky považovat za dostačující přezkum.

[10] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Odkázal přitom na rozhodnutí správních orgánů a napadený rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení též osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím *přímo* dotčeno.

[14] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na skutečnost, že ve stejném územním řízení vydal městský úřad rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu, kterým rozhodl, že stěžovatelka není jeho účastníkem. Toto rozhodnutí obstálo v odvolacím řízení. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 25. 1. 2023, č. j. 30 A 62/2022-63. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 6. 2023, č. j. 1 As 24/2023-61. Ve všech těchto fázích správního a posléze soudního řízení se meritorně posuzovala otázka účastenství stěžovatelky odvozeného od vlastnického práva k pozemkům p. č. 793/3, 793/6 a 793/10 v k. ú. Špindlerův Mlýn.

[15] Lze tedy shrnout, že rozhodnutí městského úřadu vydané dle § 28 odst. 1 správního řádu, jímž bylo rozhodnuto, že stěžovatelka není účastníkem územního řízení, obstálo a Nejvyšší správní soud je jím podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v této věci vázán (viz rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013-26, bod 15, a ze dne 12. 4. 2023, č. j. 5 As 164/2021-23, body 16 a 17).

[16] Stěžovatelka přitom nyní ve vztahu k pozemkům, kterých se rozhodnutí o účastenství týká, neuvedla žádné další právní ani skutkové okolnosti, které by mohly vést k přehodnocení pravomocného rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ani odlesnění některých ploch, ani tvrzený (ovšem nepodložený) nárůst počtu lyžařů v areálu se přímo nedotkne vlastnického práva stěžovatelky k pozemkům p. č. 793/3, 793/6 a 793/10 v k. ú. Špindlerův Mlýn.

[17] Zbývá proto posoudit stěžovatelčinu argumentaci ve vztahu k pozemkům, které nově nabyly a k nimž správní orgány nepřihlížely při rozhodování podle § 28 odst. 1 správního řádu. Jedná se tedy o to, zda by stěžovatelka mohla být záměrem, o němž se vede územní řízení, přímo dotčena na svém vlastnickém právu k nově nabytým pozemkům.

[18] Rovněž pro posouzení této otázky jsou podstatné následující závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku č. j. 1 As 24/2023-61. Stěžovatelka svoji námitku, že v důsledku realizace záměru dojde ke zvýšení počtu lyžařů v areálu, a tedy i na stěžovatelčiných pozemcích, které jsou jeho součástí, nikterak nedoložila a ani nevyvracela závěry žalovaného či krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v důsledku realizace záměru nedojde ke zvýšení počtu lyžařů v areálu ani k rozšíření sjezdovky, nýbrž jen ke zvýšení komfortu lyžařů. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil s krajským soudem a žalovaným v tom, že odlesněním pozemků nedojde k výrazné změně odtokových poměrů v území (poukázal na dokumentaci EIA obsahující odborné hodnocení této otázky). Ani odlesnění okolních pozemků proto nepředstavuje přímý zásah do vlastnického práva stěžovatelky.

[19] Stěžovatelka v nyní projednávané kasační stížnosti argumentuje v zásadě velmi obecně (bez vazby ke konkrétním pozemkům). Dotčenost svého vlastnického práva opírá o zcela shodné argumenty jako v řízení o přezkumu rozhodnutí o účastenství. Stěžovatelka tedy tvrdí, že i vlastnické právo k jí nově nabytým pozemkům bude dotčeno odlesněním pozemků a zvýšením počtu lyžařů.

[20] Nejvyšší správní soud sice není ve vztahu k otázce, zda účastenství žalobkyně nebylo založeno možností přímého dotčení jejího vlastnického práva k nově nabytým pozemkům, *stricto sensu* vázán rozhodnutím o účastenství, nemůže ovšem odhlédnout od argumentace, kterou správní orgány a soudy odmítly stěžovatelčiny námitky.

[21] Nejobsáhleji stěžovatelka vyvrací závěr krajského soudu, že nemohla v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu uplatnit jako důvod zakládající účastenství vlastnické právo k nově nabytým pozemkům. Stěžovatelka připouští, že posouzení této otázky spadá právě do řízení o žalobě proti rozhodnutí o

pokračování

účastenství vydanému podle § 28 odst. 1 správního řádu. S tím Nejvyšší správní soud souhlasí. Ostatně tuto otázku posoudil již v rozsudku č. j. 1 As 24/2023-61. Předmětem nyní projednávané věci je rozhodnutí o zamítnutí nepřipustného odvolání, které bylo podáno neoprávněnou osobou, nikoliv přezkum zákonitosti rozhodnutí podle § 28 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud se proto nezabýval námitkou, zda žalovaný byl povinen při rozhodování o odvolání proti usnesení městského úřadu vydanému podle § 28 odst. 1 správního řádu zohlednit nabytí nových pozemků stěžovatelkou. Nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že jí v důsledku postupu správních orgánů byla upřena možnost vyjádřit se k tomu, jak bude záměrem dotčeno její vlastnické právo k sousednímu pozemku. Městský úřad se touto otázkou zabýval v územním rozhodnutí, přičemž stěžovatelka mohla jeho závěry zpochybnit v podaném odvolání. Měla tedy možnost v územním řízení vysvětlit, proč jí náleží postavení účastníka tohoto řízení z důvodu nabytí nových pozemků.

[22] Stěžovatelka opět namítá, že k dotčení jejího vlastnického práva k pozemkům má dojít odlesněním. Pokud ovšem správní orgány a soudy odmítly při rozhodování o účastenství a přezkumu rozhodnutí o účastenství stěžovatelčinu argumentaci s odkazem na to, že dokumentace EIA vyvrací její domněnky o následcích odlesnění jako takových (nejen ve vztahu k jejím pozemkům), těžko nyní může Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčit. Zvláště pak když argumentaci, kterou ostatně přebíral i krajský soud do nyní napadeného rozsudku, žádným způsobem nevyvrací. Navíc stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že odlesňovací práce budou probíhat 260 metrů od jejích pozemků (aniž by rozlišovala dříve a nově nabyté pozemky). Lze samozřejmě předpokládat, že stěžovatelka zmiňuje nejmenší vzdálenost svého pozemku od místa odlesňování, resp. pozemek, na který bude mít odlesňování největší vliv. Tato vzdálenost se ovšem týká pozemku, který již správní orgány posuzovaly v rozhodnutí o účastenství (rozsudek krajského soudu č. j. 30 A 62/2022-63, bod 57). Pokud stěžovatelka nevznáší konkrétní argumenty, nemůže legitimně předpokládat, že by Nejvyšší správní soud mohl dospět k závěru, že jí nově nabyté pozemky, které jsou od místa odlesňování vzdálenější, jsou odlesněním dotčeny více než pozemky, které jsou tomuto místu blíže. Stěžovatelčina obecně formulovaná námitka proto nemůže být důvodná ani ve vztahu k nově nabytým pozemkům.

[23] Dále stěžovatelka namítá, že jejího vlastnického práva se má dotknout zvýšený počet lyžařů v areálu, a tedy i vyšší počet lyžařů pohybujících se přes její pozemky. Předně je třeba konstatovat, že tuto námitku stěžovatelka opět konstruuje obecně ve vztahu ke všem svým pozemkům. Patrně tím ale spíše myslela pozemky v jejím vlastnictví, které jsou součástí skiareálu. Tyto pozemky jsou ovšem již zahrnuty v rozhodnutí o účastenství, jímž je Nejvyšší správní soud vázán. Na nově nabytých pozemcích se sjezdovka nenachází a nemají být ani jiným způsobem užívány návštěvníky lyžařských areálů.

[24] Podstatné je rovněž to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 24/2023-61 dospěl k závěru, že ke zvýšení počtu lyžařů nedojde a že se jedná pouze o domněnku stěžovatelky (body 34 a 35), čímž vyvrátil již samotný základ její námitky. Opět si tak lze pouze těžko představit, že by Nejvyšší správní soud bez jakékoliv konkrétní námitky stěžovatelky v jednom rozhodnutí dospěl k závěru, že realizací záměru nedojde k nárůstu

počtu lyžařů v areálu, zatímco v jiném rozhodnutí by ve vztahu ke stejnému záměru dospěl k závěru opačnému.

[25] Přímým dotčením vlastnického práva je třeba rozumět změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou (viz rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-91). Nedojde-li k namítané změně poměrů v lokalitě (změně počtu lyžařů), nelze hovořit ani o přímém dotčení vlastnického práva stěžovatelky. Podpůrně lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS: *„Určujícím měřítkem může být intenzita zvýšení dopravy a míra negativních efektů s tím spojených, ale i povaha provozu umísťované stavby a vlastnosti přilehlých komunikací. Pokud je možné vyloučit, že tyto nebudou v souvislosti s provozem stavby využívány více než doposud, pak lze zpravidla vyloučit i přímé dotčení vlastníků pozemků, přes které má být příjezd k umísťované stavbě prováděn.“* Námitka je proto nedůvodná.

[26] Nemá-li v důsledku realizace záměru dojít k nárůstu počtu lyžařů v areálu, není třeba, aby se Nejvyšší správní soud blíže vyjadřoval ke stěžovatelkou tvrzené nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti závěrů krajského soudu ohledně její případné odpovědnosti za škodu, k níž by mohlo dojít na jejích pozemcích. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že svoji úvahu blíže právně neodůvodnil, ovšem sama své tvrzení, že by mohla lyžařům odpovídat za škodu, zmiňuje pouze hypoteticky, nijak jej právně nepodpírá (např. neuvádí, jaké porušení povinnosti, v jehož důsledku by mohla lyžařům vzniknout škoda, by jí mohlo být přičitatelné a mělo souvislost s projednávaným záměrem, nebo proč by na ní mělo být pohlíženo jako na provozovatele určité činnosti, při jejímž výkonu by odpovídala za škodu). V tomto ohledu je úvaha krajského soudu nadbytečná, navazuje na závěr, že se nemůže jednat o přímé dotčení na vlastnickém právu, a proto ani její zpochybnění by nemohlo odůvodnit zrušení rozsudku krajského soudu.

[27] Krajskému soudu nelze vytknout ani to, že se věcně nezabýval vlivy záměru na faunu a floru či místní obyvatele a návštěvníky Špindlerova Mlýna. Účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je odvozeno od dotčení vlastnického či jiného věcného práva osoby k sousední stavbě či pozemku. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti naznačuje, že ohrožení fauny a flory se jí přímo dotýká, stejně tak i negativní dopady záměru na obyvatele a návštěvníky Špindlerova Mlýna. Vůbec ale nekonkretizuje, jakým způsobem se mají tyto okolnosti dotýkat jejího vlastnického práva k pozemkům (zejména k pozemku p. č. 636/2, který je z hlediska svého druhu trvalým travním porostem o výměře 336 m²). Stěžovatelka netvrdí, že by se přímo na jejích pozemcích nacházely zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů, a ani nezmiňuje, jak by se obecné negativní vlivy záměru na životní prostředí a život v obci promítly do výkonu jejího vlastnického práva k pozemkům (zejména k pozemku p. č. 636/2). Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje krajskému soudu, že námitka směřuje k ochraně obecného zájmu na příznivém životním prostředí. Takto pojatá námitka ovšem účastenství v územním řízení založit nemůže (obdobně též rozsudek č. j. 1 As 24/2023-61, bod 27).

[28] Co se týká sousedního pozemku, stěžovatelka namítá, že z rozsudku není zřejmá žádná úvaha krajského soudu. Ten totiž pouze přebírá závěry správních orgánů, což

pokračování

považuje za nedostačující. Byť to stěžovatelka výslovně neuvádí, zjevně svojí námitkou míří na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

[29] Účastenství v územním řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je založeno na dvou podmínkách, a sice (i) existenci vlastnického nebo jiného věcného práva k sousední nemovité věci a (ii) přímém dotčení tohoto práva. O naplnění první podmínky není žádných pochyb. Stěžovatelčin pozemek sousedí s pozemkem, na kterém je umísťován záměr.

[30] Co se týká druhé podmínky, je na stěžovatelce, aby tvrdila okolnosti svědčící o možném přímém dotčení jejího vlastnického či jiného věcného práva. Této povinnosti nemůže být zproštěna jen z toho důvodu, že její pozemek přímo sousedí s pozemkem, na němž má být záměr realizován (viz rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2023, č. j. 2 As 174/2022-30, bod 12). Stěžovatelka v tomto směru ovšem žádnou argumentaci neuvedla. V zásadě setrvala na obecných floskulích, kterým Nejvyšší správní soud již jednou nepřisvědčil (rozsudek č. j. 1 As 24/2023-61), jež doplnila o strohé konstatování, že je nově vlastníkem dalších pozemků, z nichž jeden přímo sousedí s pozemkem, na němž se má záměr realizovat.

[31] Nejvyšší správní soud se již vyjádřil k tomu, jaké okolnosti mohou být pro posouzení přímé dotčenosti relevantní i jaké podoby může přímá dotčenost typicky nabývat: *„Účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi.“* (viz rozsudek ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019-68, bod 27).

[32] Městský úřad přitom vzal do úvahy odstupovou vzdálenost záměru (propojovací cesta leží 60 metrů od pozemku stěžovatelky, nejbližší zasněžovací šachty budou umístěny ve vzdálenosti 85 – 90 metrů od jejího pozemku), jeho účel (rozšíření již existující propojovací cesty a umožnění jejího technického zasněžování), charakter pozemku (nachází se na něm přírodní bariéra v podobě vzrostlého lesního porostu a stromů) či dostřel sněžných děl (15 metrů). Po zohlednění těchto okolností shledal, že vlastnické právo stěžovatelky nemůže být v žádném případě přímo dotčeno, s čímž se ztotožnil jak žalovaný, tak krajský soud.

[33] Rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti jen z toho důvodu, že se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, je-li jeho rozhodnutí dostatečně odůvodněné a shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Azs 242/2020-47, bod 21). Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům a absenci jakékoliv konkrétnější argumentace stěžovatelky stran dotčení jejího vlastnického práva lze bez jakýchkoliv pochyb považovat rozhodnutí žalovaného za dostatečné. Rozsudek krajského soudu tudíž není nepřezkoumatelný. Z rozsudku jsou zřejmé jasné úvahy, byť vycházejí z rozhodnutí správních orgánů, jejichž zákonnost mohla stěžovatelka rozporovat. V tomto smyslu stěžovatelka ovšem žádnou námitku neuplatnila, ostatně obdobně jako v řízení před krajským soudem či správními orgány.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu